

Diana Geacăr

El era frumos, eu eram iritată

roman

Editura Paralela 45

Redactare: Cristina Ispas
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GEACĂR, DIANA

El era frumos, eu eram iritată: roman / Diana Geacăr. – Pitești:

Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3630-0

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

11 OCTOMBRIE 2001

Aș fi vrut să fiu bărbat. În vise sunt, cel puțin. Dar cred că mi-ar lipsi jocul seducției.

Relația mea cu Sweet Boy e o provocare, chiar dacă nu mi-am dat seama până acum. E ceva nou, și mie întotdeauna mi-a plăcut improvizibilul, întotdeauna m-a atras și m-a fascinat. Oricum, este tot ce mi-am dorit, ce-am visat vreodată. Chiar dacă nu și-a petrecut viața printre cărți, ca mine, se poate numi un om deștept. Maturitatea lui mă fascinează, experiența lui de viață la fel. Aș vrea să mă iubească mult. Și totuși, dacă s-ar întâmpla asta, ar ajunge să mă plictisească. Întotdeauna m-a atras suferința, deși nu cred că am cunoscut-o în totalitate, nici măcar o mică parte. Mai mult mi-am construit-o. Cu excepția pierderii bunicii mele, pe care, probabil fără să-mi dau seama, o neg în continuare.

Maturizarea mea e pe cale să atingă punctul culminant, și multe întâmplări au ajutat-o. Am terminat *Memorii*, volumul 1, de M. Eliade. Mă atrage și mă fascinează acest om în totalitate. Aș vrea să-mi scriu și eu memoriile cândva.

12 OCTOMBRIE 2001

O întâmplare azi, la biblioteca liceului. Când am cerut *Romanul adolescentului miop*, o cucoană a început să zâmbească, privindu-mi mutra mirată, cu ochelari.

Ștorfy mă uimește. Atât de mult se poate schimba un om? Și-a cumpărat cărți de cinci milioane de lei! Apoi mi-a spus: „Decât să-mi cumpăr nu știu ce bustieră, mai bine dau banii pe cărți.“ Bărbatul a schimbat-o. Ba nu. A ajutat-o să-și descopere adevărata personalitate, a ajutat-o să se șlefuiască. Ba nu. Iubirea a schimbat-o.

Mi se pare chiar simpatică acum. Și nu e deloc proastă. De fapt, nici nu ar trebui să folosesc acest cuvânt. Nu i se potrivește. E mai mult „dezorientată“. Se mărită în ianuarie, când va împlini 18 ani. „Pentru prima dată știu ce vreau“, mi-a spus ea. Doamne ferește!

Poate fi un subiect destul de interesant. E atât de straniu să vezi atâta deznădejde într-un om, acceptarea inferiorității. Poate fi influențată foarte ușor. Câteodată am impresia că am totală putere asupra ei, și asta mă plictisește.

Ion: „Ești tare scârboasă, dar ești sexy.“

Nu mai știu de Sweet Boy de două zile. Ce-o fi făcut azi? Parcă avea examen. Am început să mă obișnuiesc cu el, și totuși pentru nimic în lume n-aș renunța la el. Este încă CEVA care mă atrage, dar nu pot să-mi dau seama exact ce e.

Nu mai pot să scriu. E un concert Voltaj în centru și trebuie să mă pregătesc de plecare.

I-am trimis scrisoare Joanei după o lună. Sper că nu-i supărată.

E 1 noaptea. Abia am venit de la concert. (A fost SUPER)

La întoarcere s-a întâmplat o chestie care (precis) nu va rămâne fără urmări. Am vrut să-i las un bilet lui Sweet Boy în ștergătoarea mașinii: „Mă gândesc la tine.“ Eram cât pe ce să fac asta, când am auzit o voce: „Ce faci acolo? De ce pui mâna? Idioato, ia mâna de-acolo!“ L-am luat repede și nu știam cum să mă ascund, ca să nu mă vadă. Era o femeie de la etajul 1 și avea vocea mamei lui Sweet Boy. Eh, asta e. Să vedem acum ce va urma.

Sweet Boy mi se pare extraordinar, dar nu pot să mai continui așa. Dacă la început mi s-a părut o provocare, acum deja e prea mult, nu găsesc cuvântul potrivit. Dacă mă mai caută (după ce-o să afle), cred că o să discut cu el serios. Mereu am căutat altceva, iar relația aceasta este precis *altceva*, dar nu suficient. Nu-i voi cere nimic, nu îi voi spune exact ce simt. Până la urmă, această întâmplare m-a pus pe gânduri, mi-a arătat exact cum stă situația. Și știu sigur că, dacă ar fi invers (adică să știe toată lumea despre noi), aș ajunge să mă plictisesc mult mai repede. Nu e vorba despre persoană, cred că niciodată n-a fost. Fiecare nou-venit reprezintă pentru mine o altă experiență, nu o altă cunoștință. Concluzia e că Sweet Boy e extraordinar din toate punctele de vedere, dar această experiență începe să intre în ceață. Nu spun că e prea mult pentru mine. Doar că m-am săturat. Sweet Boy va deveni sigur un personaj în viitoarea mea carte.

Cred că acum îmi doresc mai mult ca niciodată să mă caute. Să renunț la el mi-e atât de greu... Nu știu ce simte el, abia începusem să-i pătrund în suflet. Sper să mai pot continua...

Blestemul meu e că m-am născut femeie. Îmi va trebui multă voință și ambiție pentru a realiza ce mi-am propus.

E o senzație extraordinară să te afli la un concert în aer liber. Nimeni nu mai ține cont de nimeni. Toată lumea se descarcă, e o frenezie totală.

Și totuși... Sweet Boy...

Mă duc să dorm. Aștept ziua de mâine cu nervii întinși la maxim. Se va produce dezastrul? Dacă da, măcar voi fi conștientă de faptul că am trăit ceva extraordinar, care nu cred că se va repeta.

EDITURA PARALELA 45

15 OCTOMBRIE 2001

19.20. Aștept. Poate se gândește SB să vină.

Întâmplări extraordinare n-au fost azi. La ora de filozofie a fost distracție, din păcate nemanifestată. Mai ales când l-a dat pe Ion afară. Nu prea am înțeles de ce. Se vedea clar pe fața lui Ion că ar fi vrut să riposteze. Luminița ironică din ochi, aerul lui flegmatic. S-a mulțumit doar să râdă disprețuitor.

— Ion și colega, poftiți afară!

Ion a ieșit zâmbind, Ștorfy mergea dreaptă, abia abținându-se să nu râdă.

Enervat, Elvis Presley mi s-a părut în acele momente o șopârlă, inofensivă de fapt, care ar vrea să pară o adevărată viperă. Cu părul cărunt, dat cu gel, cu o șuviță lăsată pe frunte, mic de statură, rahitic, adus de spate, declamând pe tonalități diferite și, mai ales, pronunțând greșit („apartenența la o comunitate umană“, „perioadă contemporală“), făcând greșeli gramaticale și de logică („Răspunsul la întrebarea kantiană *Ce este omul?* rămâne mereu deschisă pentru a primi noi răspunsuri“), toate astea fac din el o cu totul altă persoană decât ar vrea.

Simpatică a fost profa de literatură universală, Bucătăria lui Radu, când l-a botezat pe Thackeray drept Sakărei.

Și totuși Ion, cu toată ironia, cu tot aerul lui flegmatic, cu tot sarcasmul lui, care pe mine mă deranjează, ar putea fi un bun ziarist. Desigur, marele lui defect e că nu citește. Nu poți numi lectură activă citirea câtorva cărți pentru școală și foarte puține, probabil foarte puține, pentru interesul propriu. De fapt, în afară de o carte

despre moartea Prințesei Diana, nu l-am mai auzit vorbind despre vreuna.

După ce-am învățat ieri cinci ore la istorie, azi n-am mai știut nimic. Sau aproape nimic. E sigur că metoda mea de învățat nu e bună. La asta se adaugă și deosebita oboseală. Nu știu ce-am să fac pe viitor. Trebuie să-mi caut un nou mod de învățare, cât mai eficient. Până la urmă, istoria îmi place; e drept, nu prea mi-e drag s-o învăț pe de rost, mi-ar fi plăcut *s-o trăiesc*. Trebuie să fac un efort și să m-ajut într-un fel sau altul. Doar dau și bacu'. Mă gândesc cu încântare ce frumos ar fi fost să trăiesc în trecut. Să fiu Regina Elisabeta a Angliei, sau prințesa Sissi, sau – de ce nu? – o curtezană frumoasă, inteligentă, stilată, maestră în arta seducției. Un geniu al seducției, arta pe care puțini o cunosc, mulți mai puțini o desăvârșesc.

Și uite că n-a mai venit SB astă-seară. Simt un gol, o amărăciune. Nu știu de ce. Iubirea asta oricum nu s-a născut cum trebuie, e mai mult sau mai puțin handicapată. Știu totuși că alta n-aș fi vrut. Una normală m-ar fi închis, m-ar fi nivelat, una care să presupună fidelitate, punctualitate, foarte multă insistență, sinceritate. Sunt, totuși, de partea sincerității, dar cea excesivă, în care ți se dezvăluie fiecare virgulă, fiecare punct, fiecare semn de întrebare devine extrem de supărătoare. Unde mai sunt secretele sufletului celuiilalt?

Îl așteptam pe SB pentru a purta iar discuții aprinse, pentru a ne defini unul pe celălalt, pentru a mă cunoaște și a mă recunoaște. Și în toate astea recunosc și o dorință fizică, pur umană. Să mă fi ținut în brațe, să mă fi mângâiat, să-mi fi șoptit cuvinte la ureche, să mă fi sărutat. Și eu să fi zâmbit amar. Poate mâine...

Acum mă gândesc la faptul că niciodată nu am afirmat că-l iubesc, sau că sunt îndrăgostită de el. Să fie oare doar fascinație? Să fie asta mijlocul meu de protecție? E brunet, e înalt, e inteligent, are un zâmbet fermecător și totuși nu e iubire. Nu una obișnuită, nu una pe care s-o pot exprima în cuvinte, cu atât mai mult prin cele banale: „Te iubesc.“

Și totuși nu a venit.

Și totuși mă doare.

De ce simt un gol în mine când îmi spune Ștorfy că l-a văzut cu prietena cealaltă nu știu când și nu știu unde? Să fie asta gelozia?

Să fie asta pură indignare la descoperirea minciunii? Pentru că el, de fapt, îmi spunea că stă acasă să-nvețe.

N-am răspunsuri clare. Și acum mă mai roade.

Și totuși, nu am niciun drept să mă plâng. Eu am vrut să mergem așa mai departe. De fapt, Ion m-a convins în ziua aia, astă-vară. A zis că trebuie să lupt pentru el dacă asta-mi doresc cu adevărat, că trebuie să-i arăt cine sunt eu, că sigur mă va alege pe mine. M-a și ajutat să-i gălesc blocul, că nu-mi mai aminteam exact care era, și a mers cu mine până la mașina lui SB. I-am pus biletul în ștergătoare: „Mă gândesc la tine. Sună-mă dacă și tu te gândești la mine.“

Au aflat azi Ion și Ștorfy că scriu un roman care, probabil, îi va include și pe ei. Nu mi-au spus nimic, dar cred că sunt foarte măguliți. Să vedem dacă le și place ce scriu în el. De fapt, ei mă țin pe loc, mă adâncesc în mocirla acestei lumi. Poate că fără ei aș fi fost deja un nume. Și fără frumusețea mea, pe care uneori o consider un blestem. Poate că dacă aș fi fost urâtă, timpul ar fi fost numai al meu. De ce caut atâtea scuze idioate?

Pe Ștorfy o mânuiesc cum vreau. Spun ceva, e de acord cu mine. Dacă încercă să mă contrazică, îmi impun punctul de vedere și ea renunță imediat. I-am zis, totuși, că e o prostie să se mărite acum, la 18 ani. Ce știe ea despre viață? Cum poate să se mărite fără să știe nimic? Poate că par crudă, dar nu știu dacă am supraviețui câteva zile într-o cameră amândouă, fără nimeni altcineva în jur. Altceva decât muzică, băieți, întâmplările băieților de cartier, care mă umplu de silă, nu cred că am avea ce să ne spunem. Nu sunt chiar împotriva acestor discuții, dar aș vrea să le port cu oameni care cunosc și altfel de lucruri, care știu să discute inteligent.

Eșecul meu e totodată și al ei. Eu sufăr că nu am cu cine discuta, ea suferă pentru că nu poate să se afirme, să iasă la lumină. Îi fac rău, acum am observat. În rest, ne înțelegem destul de bine. Facem glume obscene, ne distrăm pe stradă, mai ales pe seama oamenilor mai ciudați. Trebuie să recunosc că e o parteneră bună de distracție.

Personalitatea lui Ion a slăbit văzând cu ochii, începând din vară. Aș vrea să știu de ce. Mă supără rău mediocritatea lui.

Am să-i pun să se caracterizeze pe o foaie pe ei și pe mine. Nu pentru a-mi corecta părerile mele despre ei, ci pentru a face o paralelă între aparență și esență. Poate că le voi folosi în roman. Voi face din el un câmp de luptă între cele două lumi din mine, sacru și profan, cum le-ar numi M. Eliade. Și voi prezenta conflictul aparență-esență. Îl voi scrie când la persoana întâi, când la a doua. La persoana a doua, frazele vor suna mai mult a porunci, reproșuri... Va fi un dialog ironic între un eu și un celălalt eu, fiecare aparținând unei alte lumi. Mai simplu, și în alți termeni poate chiar diferiți, între mine și vocea interioară numită impropriu (aici) conștiință. Vom vedea.

Și totuși, nu voi exagera nimic. Chiar o să transcriu (poate!) unele dintre poeziile obscene pe care le compunem noi în clasă. Numai să nu fie dintre cele tari, compromițătoare. Ca să fie un roman real, autentic.

Întotdeauna omul crede că prin iubire se va salva. O iubire ideală, totală, o abandonare reciprocă, fără teamă de eșec. Iubirea ideală înlătură definitiv, chiar de la început, teama de nereușită.

Aș vrea să studiez îndelung ipostazele iubirii, începând cu cea adolescentină. Pentru că acum este ea descoperită cu adevărat, visată. Acum sunt înființate bazele dragostei, urmând să fie consolidate odată cu înaintarea în vârstă.

Și iată că acum, la 17 ani, citind pe M. Eliade, mi se relevă sufletul, personalitatea, menirea. Eu, care scriam poezie din joi în Paște, m-am trezit simțind dorința arzătoare de a scrie un roman, ba chiar mai multe, de a porni în sens contrar istoriei. Dacă istoria vrea să ne înghită, o mică parte reușește să supraviețuiască. Eu voi lupta împotriva afluentului, voi lăsa deoparte toată sila care pusesese stăpânire pe mine, recunosc, și voi face ce-mi voi propune. Voi fi CINE voi vrea.

Așa cum G. Pappini i-a deschis ochii lui M. Eliade, așa mi-a deschis mie ochii M. Eliade și m-am recunoscut aproape în întregime în

Romanul adolescentului miop. Voi căuta și eu să fiu originală în scrierile mele. Tradiția merge mai departe.

Am uitat să scriu aici un eveniment semnificativ pentru mine. Ieri seară am terminat și cel de-al doilea volum din *Memorii*. Se încheie cu un articol al lui Culianu în care acesta descrie ultimele zile ale scriitorului. M-am trezit citind cu ochii împăienjeniți de lacrimi, suferind mult. Era ca și cum M. Eliade ar fi murit chiar atunci, sub ochii mei, după ce mi se destăinuise în atâtea pagini. M-am întristat profund, simțindu-i pierderea, gândindu-i pierderea. Aș fi vrut să trăiesc pe vremea lui. Precis am fi fost o pereche desăvârșită.

Și totuși, mă așteaptă un an greu. Voi învăța mult, știu, dar îmi voi scrie și jurnalul, plănuiind la roman. Dacă vreau, pot.

Oricum, pentru mine examenul de bac nu reprezintă un punct final, cum am observat că-l gândesc alții, printre care și Ștorfy. Există viață și dincolo de bac. Este o barieră fragilă. Eu pot gândi viitorul după bac cu ușurință, nu mă împotmolesc în el cu groază. Recunosc că am fost speriată la începutul clasei a XII-a, dar angoasa mi-a trecut peste câteva zile. Mă abandonasem regulilor acestei lumi, probabil din cauza lui Ștorfy, care reușise până la urmă să-mi insuflă propria deznădejde. Sau poate am vrut să experimentez frica normală.

Teama este doar o emoție. Voi încerca să o accept (e normal să-ți fie frică) și să o controlez. Voi încerca să mă călesc. Acest jurnal îmi va face mult bine.

Eșecul meu (poate singurul) este de a mă fi născut într-un spațiu, să nu mai zic de timp, nefavorabil. În Cartierul Vesel: plin de drogați, proxeneți, violatori, bârfitori. Este un spațiu infect, toxic. Lupt împotriva lui și încerc să găsesc antidotul. Iubire, filozofie, lectură, scris. Doar prieteni nu pot să găsesc. Pentru că eu nu am prieteni. Am numai cunoștințe, persoane cu care vorbesc jumătăți de zile, încercând să le pătrund în suflet, deschizându-le porțile sufletului meu. Și asta nu pentru a crea o legătură apropiată. Nu sunt capabilă de prietenie. Nu pot să fiu lângă prieteni oricând au nevoie de mine. Dacă mai dau

sfaturi, se întâmplă numai pentru a mă asculta vorbind și a observa reacțiile celorlalți. Mai ales pentru a mi se recunoaște valoarea. Pentru că nu concep trecerea pe lângă un om fără ca acesta să mă cunoască. Poate că e orgoliu. Ștorfy mi-a spus că pentru ea sunt „o enigmă“. Nu știu în ce măsură credea ea în afirmația ei, nu cred că și-a dat seama ce importanță avea pentru mine. A continuat doar: „Păi nu ești niciodată pe deplin fericită. Ești când așa, când așa.“ Cred că mi-a spus asta într-o seară, când îl așteptam pe SB și eram supărată, crezând că n-o să vină. (A apărut după cinci minute.)

Iar cunoștințele astea din jurul meu îmi leagă aripile, mă readuc printre ele involuntar. Nu-i nici vina lor, nici a mea. Eu nu mă mai pot desprinde acum de acest cerc, nu mă pot sustrage istoriei, deci voi lupta contra ei. *Alea iacta est!*

Pe mâine.

Și totuși n-a venit.